

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ו - חלק כ"ד

קונטרס 774

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

זכותא דרשב"י

כו

אלקים מתר ומצוה גדולה היא, כי אין לך מאמרי חז"ל שמלהיבים כל כך כמו מאמרי הזהר הקדוש.

ועוד שם (בשולי העמוד) מובא: שהרב רבי שמואל עקיבא שלינגר שליט"א (אב"ד שטרסבורג) מספר: בהיותי עדין בחור צעיר לאחר בר מצוה נתליתי פעם להגאון רבי שמואל וואזנר שליט"א, ואז זכרונִי שהיה מנח על השלחן ספר "הזהר" (שהיה ללא פריכה), ואמר הגאון רבי שמואל וואזנר: נראה שלומדים הרבה בספר זה. והחזון איש חיך (ראה אור הזהר דף 86).

ובספר לב אליהו חלק א' (במעשים והנהגות עמוד ע"ה) מובא: שהגאון רבי אליהו לאפיאן צוק"ל בכל יום אחר הצהריים היה לומד זהר הקדוש בנעימות קולו והתלהבות גדולה.

ובספר "המשגיח דקמניץ" (פרק ו' עמוד פ"ח), מובא: שהגאון רבי משה אהרן שטרן זצ"ל בהיותו תלמיד בישיבת קמניץ היתה לו קביעות בכל לילה לפני השנייה בספר זהר הקדוש עין שם.

והרב הגאון רבי חיים קמיל זצ"ל ראש ישיבת אופקים, נהג אחר סעודת ליל שבת ללמד דברי הזהר הקדוש ומדרש תנחומא על פרשת השבוע.

ועוד ישיג תועלת מרבה מלמוד הזהר אפילו בדרך בקיאות, כמו שכתב מורנו הרב רבי חיים ויטאל זצ"ל בשער רוח הקדש (דף יא:), וזה לשונו: "וכן אמר מורי ז"ל (דהינו האר"י הקדוש) להרב רבי אברהם הלוי עצה טובה לענן השגה שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום, ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים", עד כאן לשונו.

ובספר עבודת הקדש להגאון חיד"א ז"ל (מורה באצבע אות מ"ד), למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיעטה בקריאתו והוא תקון גדול לנשמתו וכו'. (ראה אור הזהר דף 76, 82).

וכתב הגאון רבי חיים פאלאג'י זצ"ל בספרו "לוח ארז" (פרק ו'), וזה לשונו: הגם דבכל התורה שלומד האדם הנה שכתו אתו, מכל מקום בלומד

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בדברי קבלה אחר הקדוש חדש וישן ותקונים וכתבי גורי רבנו האר"י זיע"א וכדומה להם, נשגב הלמוד מאד, כי אפילו אינו מבין מה שלומד, שָכרו מרבה, ומסגל להבריא ממנו היסורין.

ובספר: "זכירה לחיים" (בהקדמה), כתב וזה לשונו: ואת זה כתב הרב ז"ל בגליון הזהר הקדוש סדר חיי שרה (קל:), דמי שישגי בלמוד ספר הזהר ופרושו בדיוק ובעיון מבטח לו שהוא בן עולם הבא, עד כאן דבריו.

נקוט מיהא פלגא דבלמוד מה שיוכל להבין אפילו שהוא לפי הפשט בלתי דיוק ועיון כמני וכו' דאין לנו עסק בנסתרות כבן זומא מבחוץ אהני ליה מיהא דמסתמא לא יראה פני גיהנם. ועין סדר ויחי (רכה.) מה שכתב שם. וראה עוד מה שהביא בספר הלולא רבא (ג"ו:), דכל העוסק בספר הזהר יהא נשמר מכל דבר רע, דראשי תבות ר"גלי ח"סידיו? "שמור גימטריה זוה"ר.

עוד כתב (בדף נה:): דהלומד בספר הזהר מכניע את יצרו הרע וקונה שלמות בעולם הזה ובעולם הבא יעין שם. ועל הכל דלמוד הזהר מקרב הגאולה, והקלפות כרת יכרתון כמו שכתב שם פעמים רבות.

ובקוונטרס חיים ומזון (חלק ב' אות מ"ד), הביאתי מספר קרבן מנחה "גם כי יתנו בגוים" גימטריה ספ"ר הזוה"ר, כי על ידי זה עתה אקבצם עין שם. והא שמייע לי דבספר הזהר ירגיל יותר מהתקונים ביום, ובתקונים ירגיל בלילה יותר מביום, לפי מה שכתוב "מאור הגדול" הוא ספר הזהר, ו"המאור הקטן" הוא ספר התקונים, כמו שכתוב שם בספר הלולא רבא (דף נ.).

וכתב עוד שם (חלק א' דף י"ד עמוד ד'), על מאי דאמר רשב"י עליו השלום "אנא שכיח בעלמא, דהא בחיי לא יתיב עלמא בצערא" (אחר בראשית דף רכח.), וזה לשונו: מזה תבין דהלומד בזהר ישן וחדש ותקוני הזהר בקביעות ורגילות מבטח לו דגן עליו דגדולים צדיקים במיתתו... ועין סדר יתרו (דף ס"ח.) מה שכתב הרמ"ז (רבי משה זכותא) דאם אינו לומד בזהר הקדוש יכסיפו לו בעולם הבא, יעין שם, ועוד יתרה על זאת דברי מורנו רבי חיים ויטאל זי"ע, וזה לשונו: אמר עוד (ירמיה ד כד): "וכל הגבעות התקלקלו", כי הגבעות

ענני הדין ועוות הדין וחמס ושוך
ושבר שעתידים בני קין לעשות
בבני הקדוש ברוך הוא, וזהו קול
דמי אחיך, אחיך נקרא מצד
אותם שנקרא בהם הרגו איש את
אחיו.

(כ"א) ויאמר יהו"ה אל קין אי הכל
אחיך, אמר רבי שמעון, וכי לא
היה יודע הקדוש ברוך הוא איפה
הכל שהיה שואל איה הכל
אחיך? וכי הוא לא היה יודע
שהקדוש ברוך הוא אין דבר
מכסה ממנו, אפלו מחשבת הלב,
כל שכן דבר של העולם, שאמר
לא ידעתי השמר אחי אנכי?
אלא, אוי לטפשים אטומי הלב,
ועינים להם ולא מסתכלים אלא
בתבן לאכל ממנו פכהמות,
שחכמים שמפירים בחטה של

הדין וחמס ושוך ושבר דעתידין בנוי דקין
למעבר לבנוי דקודשא בריך הוא, ודא איהו
קול דמי אחיך, אחיך אתקרי מסטרא דאנון
דאתמר בהון (שמות לב כו) הרגו איש את אחיו.

(נ"א) ויאמר יהו"ה אל קין אי הכל אחיך, אמר רבי שמעון וכי
לא היה ידע קודשא בריך הוא אי הכל דהנה שאיל
אי הכל אחיך, וכי איהו לא היה ידע דקודשא בריך הוא לית
מלה דיתכסי מניה אפילו מחשבה דלבא כל שכן מלה דעלמא,
דאמר לא ידעתי השומר אחי אנכי, אלא ווי לון למפשיין אמימין
דלבא ועיינין לון ולא מסתכלין אלא בתבן למיכל מניה כבעידן,
דחכימין דידעין בחטה דאורייתא דאיהו שנים ועשרים אתון
כחשבון חט"ה, אלון וקון תבנא מדאורייתא ואכלין חטה דאורייתא
מלגו, תו אחיו לבון ריון ממירין בהאי קרא בזמנא דקטל קון להכל,
סליק א"י מן אדני ואשתאר ד"ן, א' איהו אנכי אימא עלאה, י'
יהוה דידיון אבא, דסליקו למחבע דינא על בנייהו דאיהו הכל
ובגין דא אמר קודשא בריך הוא אי הכל אחיך.

בההוא זמנא אמר איהו לא ידעתי השומר אחי אנכי, חמא
קודשא בריך הוא דלא אדריך י', אלא א' דאיהו אנכי,
אמר ליה קול דמי אחיך צועקים אלי, דם אחיך מבעי ליה, מאי
דמי, אלא דא דם י', ועוד דמי איהו ד"ן כחושבון דאשתאר מן
אדני, וכלא קשומ, דתלת שמתן בלילן בההוא שמא, אבא ואימא
וברתא, דאנון יהו"ה אהי"ה אדני, בגין דהכל היה דיוקנא דאדם
דלעילא דאיהו עמודא דאמצעייתא ואיהו קול דאתמר ביה קול
דמי אחיך, ואית רזא אחרא, קול דמי, קול דם מבעי ליה, אלא
תרגם אנקלוס קל דם זרעין דעתידין למיפק מן אחיך, ואנון שתין
רבוא.

בההוא זמנא דחמא דחובא דא באתר עלאה הנה תליא, הרהר
בתויבתא ואמר גדול עוני מנשוא, הן גרשת אותי היום
מעל פני האדמה ומפניך אסתר ויהייתי נע ונד בארץ וכו', הכא
אתרמיז גלגולא דרשיעיא דאתמר בהון ובכן ראיתי רשעים קברים

התורה, שהיא עשרים ושתים
אותיות כחשבון חט"ה, אלו
זורקים התבן מן התורה,
ואוכלים את החטה של התורה
מבפנים. עוד אראה לכם סודות
טמירים בפסוק זה, בזמן שהרג
קין את הכל, עלה א"י מן אדני
ונשאר ד"ן, א' הוא אנכי, האם
העליונה, י' יהו"ה של יודיין
אבא, שעלו לתבע דין על בנם
שהוא הכל, ומשום זה אמר
הקדוש ברוך הוא אי הכל אחיך.
באותו הזמן הוא אמר לא ידעתי
השמר אחי אנכי. ראה הקדוש
ברוך הוא שלא הזכיר י', אלא
א' שהוא אנכי, אמר לו קול דמי
אחיך צועקים אלי, דם אחיך היה
הכל כחשבון שנסאר מן אדני, והכל
שהם יהו"ה אהי"ה אדני, משום
שהכל היה דמות של אדם שלמעלה שהוא העמוד האמצעי, והוא הקול שנקרא בו קול דמי
אחיך. ויש סוד אחר, קול דמי? קול דם היה צריך להיות, אלא תרגם אנקלוס, קול דם זרעיות
שעתידים לצאת מאחיך, והם ששים רבוא.

באותו זמן שראה שהחטא הזה היה תלוי במקום עליון, הרהר בתשובה, ואמר גדול עוני
מנשוא, הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר ויהייתי נע ונד בארץ וכו'. פאן
נרמז גלגולא דרשעים שנקרא בהם ובכך ראיתי רשעים קברים וכו'. וזהו הן גרשת אתי

היום - זה גלגול ראשון, והייתי נע - זה גלגול שני, ונד - זה גלגול שלישי, וזהו סוד על שלשה פשעי ישראל, אם שב בתשובה בשלשה גלגולים - יפה, ואם לא - פתוב בו ועל ארבעה לא אשיבנו, לא מחזיר אותו בגוף אחר, אלא יד ליד לא יגקה רע, וכף הולף נע ונד עד ששים רבוא, ולכל אחד כפי כחו, של אותו שהורג כף, הקדוש ברוך הוא נוטל ממנו נקמה. (עי' בספר אחר).

אמר רבי אלעזר: אם כן, כשנודע שכל הצרות הללו יהיו בגלות האחרונה, למה נאמר קניתי איש את יהוה? אם תאמר בשביל קניי שישא ממנו זרע מעלה, אחר שהוא יתכנס, יתעוררו בני קני להחריב את העולם, ומהם קול דמי אחיך צועקים, זהו שכתוב משוד עניים מאנקת אביונים כו'.
אמר לו רבי שמעון: בני, קני היה מצד העץ של טוב ורע, והתפשטות הטוב היתה בגלגול עד קני חותן משה, משם ואילף התפשטות הרע, ומשום שהראה לו הקדוש ברוך הוא מה שציתדים לעשות בניו לישראל בכל דור ודור, שהכל הוא הראה לו, הוא אמר גדול עוני מנשוא, ומנין לנו שהראה לו את גלגולו בכל דור ודור? זהו שכתוב הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ, נע ונד ודאי, כאן רומז את גלגולו ושל בניו. זהו שכתוב ויבן ראיתי רשעים קברים וקאו, והרי בארנו אותם ומשלם לשגאיו וכו'. הן גרשתי אותי - זה גלגול ראשון, היום - כמו אותו שנאמר בו היום אם בקלו תשמעו, והייתי נע ונד - שני גלגולים אחרים, אסתר - כאן רמוז ויאמר אסתירה פני מהם כו', והן כל אלה יפעל א"ל פעמים

ובאו וכו', ודא איהו הן גרשת אותי היום דא גלגולא קדמאה, והייתי נע דא גלגולא תנינא, ונד דא גלגולא תליתאה, דא איהו רוא על שלשה פשעי ישראל, אם תב בתובתא בתלת גלגולין שפיר, ואם לא, כתיב ביה ועל ארבעה לא אשיבנו, לא אהדר ליה בגופא אחרא, אלא יד ליד לא יגקה רע והכי אויל נע ונד עד שתין רבוא, ולכל חר כפום חיליה, דההוא דקטיל הכי נטיל קודשא ברוך הוא נוקמא מגיה.

אמר רבי אלעזר אם כן אשתמודע דכל עאקו דא יהא בגלותא בתרא, אמאי אתמר (בראשית ד) קניתי איש את יהוה, אי תימא בגין קני דנפיק מגיה זרעא מעליא, בתר דיתכניש איהו יתערוז בניו דקין לחרבא עלמא, ומנייהו קול דמי אחיך צועקים, הדא הוא דכתיב (תהלים ג) משוד עניים מאנקת אביונים וכו'.

אמר ליה רבי שמעון, ברי, קין מסטרא דאילנא טוב ורע הוה, ואתפשטותא דטוב הוה בגלגולא עד קני חותן משה, מתמן ואילף אתפשטותא דרע, ובגין דאחזי ליה קודשא ברוך הוא מה דעתידין למעבד בניו לישראל בכל דרא ודרא, דכלא אחזי ליה, אמר גדול עוני מנשוא, ומנא לן דאחזי ליה גלגולא דיליה בכל דרא ודרא, הדא הוא דכתיב (בראשית יד) הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ, נע ונד ודאי, הכא רמזו גלגולא דיליה ובנוי, הדא הוא דכתיב (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קברים וקאו, והא אוקימנא לון (דברים י) ומשלם לשגאיו וכו', הן גרשת אותי דא גלגולא קדמאה, היום פההוא דאתמר ביה (תהלים צה) היום אם בקולו תשמעו, והייתי נע ונד תרין גלגולין אחרנין, אסתר הכא רמזי (דברים לב כ) ויאמר אסתירה פני מהם וכו', גלגולים אחרים, אסתר - כאן רמוז ויאמר אסתירה פני מהם כו', והן כל אלה יפעל א"ל פעמים

שלוש עם גבר, ועליהם נאמר על
שלשה פשעי ישראל, ועל
ארבעה לא אשיבנו, שלא מחזיר
אותם לגוף רביעי ולא בגאולה
רביעית, אלא נאמר בישראל
יהו"ה בדרך נחננו ואין עמו אל
נכר, בגלל זה פרושה בעלי
המשנה אין מקבלים גרים לימות
המשית.

ועוד אי הכל אחיד, בא וראה,
שתי האותיות הללו שמעתי
שלמקום עליון היו עולות, א"י
א' אמון מפלא ומבסה, י'
מחשבה, שבמקום הזה חטאו
אדם והבל, ונאמר שהם א' פתר
עליון, י' מחשבה, למעלה
למעלה התעלה החטא הזה. אמר
לו רבי אלעזר: אבא, והרי כמה
מחשבות הן; השכינה נקראת
מחשבה, והיא י' מן אדני'
וחכמה מחשבה, וכתר שהיא א'
מן אדני' מחשבה, וכמה
מחשבות הן זו למעלה מזו וזו
על גב זו, והו שכתוב פי גבה
מעל גבה שמר וגבהים עליהם,
וילמעלה מפלג המחשבה
הנסתרת של כל הנסתרים,
עליונה על כל העליונים, שאין
מחשבה אחרת למעלה ממנה,
וכמה מחשבות הן לבושים זו
לזו, והוא נודע שלא חטא אלא
במחשבה שהיא לבוש, והו
שכתוב ואירא פי עירום אנכי
ואחבא. נאמר באדם ואחבא,
ונאמר במשה ויסתר משה פניו.
אמר רבי שמעון: בני, בודאי
בכל חטא אדם, במחשבה שהיא
לבוש, ובמחשבה שהיא
מבפנים, ומשום זה אמר למשה
בזמן שאמר הראני נא את פכדך,
אמר, פי לא יראני האדם וחי,
שאם זכה שיראני, וחי לעולם,

זכה שיראני, וחי לעולם,

והן כל אלה יפעל אל פ'עמים שלש
עם גבר, ועליהו אתמר (עמוס ב ו) על שלשה
פשעי ישראל, ועל ארבעה לא אשיבנו, דלא
אהדר לון בגופא רביעאה, ולאו בפורקנא
רביעאה, אלא אתמר בישראל (דברים לב
יב) יהו"ה בדרך נחננו ואין עמו אל נכר, בגין
דא אוקמוה מארי מתניתין אין מקבלים גרים
לימות המשית.

ועוד (דף קטו ע"א) אי הכל אחיד, תא חזי תרין
אתוון אלין שמענא דלאתר עלאה הו
סלקין, א"י, א' אמון מפלא ומבסה, י'
מחשבה, דבהאי אתר חאבו אדם והבל,
ואתמר דאינון א' פתר עליון, י' מחשבה,
לעילא לעילא אסתלק האי חובה, אמר ליה
רבי אלעזר, אבא, והא כמה מחשבות אינון,
שכינתא אתקרי מחשבה, ואיהי י' מן אדני',
וחכמה מחשבה, וכתר דאיהי א' מן אדני'
מחשבה, וכמה מחשבין אינון דא לעילא מן
דא, ודא על גב דא, הדא הוא דכתיב (קהלת ה
ט) פי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם,
וילעילא מפלהו מחשבה סתימא דכל סתימין,
עלאה על פל עלאין, דלית מחשבה אחרא
לעילא מניה, וכמה מחשבין אינון לבושין
דא לדא, ואיהו אשתמודע דלא חאב אלא
במחשבה דאיהי לבושא, הדא הוא
דכתיב (בראשית ג ט) ואירא פי עירום אנכי
ואחבא, אתמר באדם ואחבא ואתמר במשה
(שמות ג ו) ויסתר משה פניו.

אמר רבי שמעון, ברי, בודאי בכלא חאב
אדם, במחשבה דאיהי לבושא,
ובמחשבה דאיהי מלגאו, ובגין דא אמר
למשה בזמנא דאמר (שמות לג יח) הראני נא את
פכדך, אמר, פי לא יראני האדם וחי, דאם

ומשום זה אמר לו לא תוכל לראות את פני, ואינם הפנים כאן, אלא הפנים שלא נראים, במקום שנודע עלת העלות ובמקום שהתגלה, וחסאו של אדם גרם שלא יכל משה להסתפל בו, כל שכן אחר, שעלת העלות הסתלק מהמחשבה שחטא בה אדם, ומשום זה עין לא תשורהו, ומחשבה לא תכילהו, ולא יכולה להשיג אותו, שהוא חי החיים, ובמקום שהוא שורה אין שם מיתה, והמחשבה שהסתלק ממנה בודאי היא חכמה. הלבוש לחכמה הסתומה, בודאי בה חטא אדם, ומשום זה נאמר בו כי עירום אנכי ואחבא. אמר רבי אלעזר: והרי מפאן משמע שלא חטא במחשבה העליונה, אלא באותה שהיא לבוש ממנה, והוא נשאר באותה שהיא מבפנים, במח בלי קרקפת, ומשום זה ואירא, שהודיע מאותה שלפנים מהמחשבה הסתומה שהיא עלת העלות. אמר לו רבי שמעון: בני, במחשבה שהיא המח אף כף חטא, שזרע יצא משם, שהוא המעין של עץ החיים, שהוא אור קדמון ואור צח ואור מצחצח, שלש טפות שגרמו בו העליונה, הקוץ שלמעלה והקוץ שלמטה, ועצם הי' באמצע, וערב שם חשף שהפסיק בין עלת העלות למח הנסתר, ומשום זה כי לא יראני האדם וחי, עד שאותו החשף יעבר משם, וזהו הסוד כי אם עונותיכם היו מבדלים בינכם ובין אלהיכם, ומשום אותו חשף, אין המחשבה יכולה להשיג שם, כל שכן העין, עד שעובר משם אותו החשף, וכמותו למטה יש ענן חשכה, שנאמר בה סכתה בענן לך וכו'.

ובגין דא אמר ליה לא (שמות לג כ) תוכל לראות את פני, ולאוינו פנים הכא אלא פנים דלא נראין, באתר דאשתמודע עלת העלות, ובאתר דאתגלייא, וחובא דאדם גרים דלא יכיל משה לאסתפל ביה, כל שפן אחרא, דעלת העלות אסתלק ממחשבה דחאב בה אדם, ובגין דא עין לא תשורהו, ומחשבה לא תכילהו, לא יכיל לאשגא ליה, דאיהו חי החיים, ובאתר דאיהו שריא לית מיתה תמן, ומחשבה דאסתלק מגייה, בודאי איהו חכמה לבושא לחכמה סתימאה, בודאי בה חאב אדם, ובגין דא אתמר ביה (בראשית ג') ואירא פי עירום אנכי ואחבא.

אמר רבי אלעזר, והא מהכא משמע דלא חאב במחשבה עלאה אלא בההיא דאיהי לבושא מינה, ואשתאר איהו (דף קטו ע"ב) בההיא דאיהי מלגאו, במוחא בלא קרקפתא, ובגין דא ואירא, דאזדעזע מההיא דלגו מן מחשבה סתימא דאיהו עלת העלות, אמר ליה רבי שמעון, ברי, במחשבה דאיהו מוחא אוף הכי חב דזרעא מתמן נפיק, דאיהו נביעו דאילנא דחיי דאיהו אור קדמון ואור צח ואור מצחצח, תלת טפין דאתרמיזו בי עלאה, קוצא דלעילא וקוצא דלתתא וגיו באמצעיתא, וערב תמן חשף דאפסיק בין עלת העלות למוחא סתימא, ובגין דא (שמות לג כ) כי לא יראני האדם וחי עד דההוא חשף אתעבר מתמן, ודא איהו רזא (ישעיה נט כ) כי אם עונותיכם היו מבדלים בינכם ובין אלהיכם, ובגין ההוא חשף, לית מחשבה יכילא לאשגא תמן, כל שפן עין, עד דאתעבר מתמן ההוא חשף, ובגוונא דיליה לתתא אית עננא חשוכא דאתמר בה (איכה ג מד) סכתה בענן לך וכו'.

אזדעזע רבי אלעזר וכלהו חבריא ואזדעזעו
 סבין מארי דמתיבתא, אמר רבי
 אלעזר עד כען לא ידענא דחובא דאדם הכי
 הוה עלאה, דמטא לאתר עלאה דכל עלאין,
 אמר, אבא, הב לי רשו למשאל אף על גב
 דלא אתניהיב רשו לכל בר נש למשאל כל
 שפן למנדע, אמר ליה אימא ברי דהא רעוא
 אשתפח ורשותא אתניהיב לגלאה כל מה
 דיכילנא למנדע, אמר ליה, אבא, אשתמודע
 בגין ההוא חשף דאפסיק בין עלת העלות
 למחשבה סתימא, דעלת על כל העלות לא
 אשתתף בשום מחשבה סתימא כל שפן גלא,
 ולא בשום אור גניז וטמיר וקדמון וצח
 ומצוחצח, אמר ודאי הכי הוא דאם אלין
 נהורין ומחשבין הו' מניה לא הוה יכיל חשף
 לאפרשא, אבל עלת על כל העלות איהו על
 כל נהורין גניזין וסתימין פנשמתא בגופא,
 ואור קדמון אף על גב דאיהו סתים וגניז
 ואיהו קדמון לכל ספירן ולכל אתוןן ונקודי
 וטעמי, הכי איהו לגבי עלת על כל העלות,
 פגופא לגבי נשמתא, דבעלת העלות לית ביה
 גיון ולא צורה ולא דיוקנא ולא שותפו, ובאתר
 דעינ לא שליט מאן יכיל למעבד דמיון.
 בתר דהרהר תשובה אדם לתתא, הדרא
 לבושא לגבי מוחא דאיהו אבא
 קרקפתא דתפלי, ואתחבר מוחא דאיהי חכמה
 באימא, מיד (בראשית ג כא) ויעש יהו"ה אלהי"ם
 לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם, ואינון
 תפלין דאינון מעור, בההוא זמנא קמת
 תשובה דאיהי אימא קרקפתא דתפלי עם אדם
 לאגנא עליה ולכסיא עליה דהוה ערום,
 כגונא דאיהו פסי על מוחא עלאה, וברי, כל
 העליון. ובני, כל מי שמניח תפלין כאלו כסה על המוח העליון, ומשום זה השכינה העליונה

הודעזע רבי אלעזר וכל החברים,
 והודעזעו הזקנים בעלי הישיבה.
 אמר רבי אלעזר: עד עכשו לא
 ידעתי שחטאו של אדם כף היה
 עליון, שהגיע למקום העליון של
 כל העליונים. אמר: אבא, תן לי
 רשות לשאל אף על גב שלא
 נתנה רשות לכל אדם לשאל, כל
 שפן לדעת. אמר לו: אמר בני,
 שהרי רצון נמצא, והרשות נתנה
 לגלות כל מה שיכלנו לדעת.
 אמר לו: אבא, נודע בשביל אותו
 החשף שהפסיק בין עלת העלות
 לבין המחשבה הנסתרת, שעלת
 על כל העלות לא השתתף בשום
 מחשבה נסתרת, כל שפן גלויה,
 ולא בשום אור גניז וטמיר
 וקדמון וצח ומצוחצח. אמר:
 ודאי כף הוא, שאם האורות הללו
 והמחשבות היו ממנו, לא היה
 יכול החשף להפריד, אבל עלת
 על כל העלות הוא על כל האורות
 הגנוזים והנסתרים כנשמה בגוף,
 והאור הקדמון, אף על גב שהוא
 נסתר וגניז והוא קדמון לכל
 הספירות ולכל האותיות
 והנקודות והטעמים, כף הוא לגבי
 עלת על כל העלות כמו גוף
 לנשמה, שבעלת העלות אין בו
 גון ולא צורה ולא דמות ולא
 שתפות, ובמקום שהעין לא
 שולטת, מי יכול לעשות דמיון?
 אחר שהרהר תשובה אדם
 למטה, חזר הלבוש למח, שהוא
 האב, הקרקפת של התפלין,
 והתחבר המח, שהוא החכמה,
 באם, מיד ויעש יהו"ה אלהי"ם
 לאדם ולאשתו פתנות עור
 וילבישם, והם התפלין שהם
 מעור. באותו זמן עמדה תשובה,
 שהיא האם, קרקפת התפלין, עם
 אדם להגן ולכסות עליו, שהיה
 ערום, כמו שהוא כסה על המוח

לא וזה ממנו, וסוד הדבר - אם
עונות תשמר זה אדני"י מי יעמד,
מ"י יעמד ודאי, שהיא האם
העליונה, התשובה, הרי עמדה
עם האדם העליון, והשכינה
שהיא תפלה של יד עם האדם
התחתון, השכינה העליונה ירדה
עם אדם, והשכינה התחתונה עם
הכל, ועם כל (ה) בעלי הטהרה
שבאים מהם, ומשום זה ותלכנה
שתייהן.

מיד שחטאו ישראל בחטא העגל
מה כתוב? ובפשעיכם שלחה
אמכם, שנאמר בה פי אם לבניה
תקרא, השתלחה (הסתלקה) מהם,
ותרם מעל הארץ, שלא יורדת
עליהם אלא בשבתות וימים
טובים, ונשאת השכינה
התחתונה יחידה למטה,
והשכינה העליונה יחידה
למעלה, והרי פרושה איכה
ישבה בדר, שבהתחלה לא היתה
השכינה העליונה וזה מהם, כמו
שהשכינה התחתונה. אשרי הם
בעלי התשובה שמורידים אותה
עליהם בכל יום ושעה ורגע, ולא
זה מהם בכל מקום, שעליהם
נאמר בהתהלכך תנחה אותך כו',
ואין לה עליהם יום רדוע כמו
שאחרים, שלא יורדת עליהם
אלא בשבתות וימים טובים, אבל
בעלי תשובה לא וזה מהם
לעולם.

ומשום זה, בני א"י הכל אחיד,
אם יכלנו לומר א' י' מן אהי"ה
האם העליונה, ונשאר ה' ה',
ונאמר עליהן ותלכנה שתייהן,
כאן חטא הכל, אדם חטא ב"ו
מן יהו"ה והסתלק י"ו ונעשה ו'
י'. אמר רבי אלעזר: והרי י' ו'
הם י' למעלה ו' למטה, מה זה
ו' י' אמר: בני, כף זה ודאי,

מאי ו' י', אמר ברי הכי

מאן דאנח תפלין באלו פסי על מוחא עלאה,
ובגין דא שכינתא עלאה לא וזה מניה, ורזא
דמלה (תהלים קל ז) אם עונות תשמר י"ה אדני"
מי יעמוד, מ"י יעמוד ודאי דאיהי אימא
עלאה תשובה הא קמת באדם עלאה,
ושכינתא דאיהי תפלה של יד באדם תתאה,
שכינתא עלאה נחתת עם אדם, ושכינתא
תתאה עם הכל, ועם כל (דא) מארי דדכיו דקא
אתיין מנייהו, ובגין דא (רות א יט) ותלכנה
שתייהן.

מיד דחאבו ישראל בעובדא דעגלא מה פתיב
(שעיה ג ב) ובפשעיכם שלחה אמכם
דאתמר בה (משלי ב ג) פי אם לבניה תקרא,
אשתלחת (נ"א ואסתלקת) מנייהו ותרם מעל
הארץ, דלא נחתת עלייהו אלא (ד' ט' קטז
ע"ו) בשבתות וימין טבין, ואשתארת שכינתא
תתאה יחידאה לתתא, ושכינתא עלאה
יחידאה לעילא, והא אוקמוה איכה ישבה
בדר, דבדקמיתא לא הות שכינתא עלאה וזה
מנייהו כגוונא דשכינתא תתאה, זכאין אינון
מארי דתיובתא דנחתי לה עלייהו בכל יומא
ושעתא ורגעא ולא וזת מנייהו בכל אתר,
דעלייהו אתמר (שם וכב) בהתהלכך תנחה אותך
וכו' ולא אית לה עלייהו יומא ודיע כגוונא
דאתרנין דלא נחתת עלייהו אלא בשבתות
ויומין טבין, אבל מארי תיובתא לא וזת מנייהו
לעלם.

ובגין דא ברי, א"י הכל אחיד, אי יכלינן
למימר א' י' מן אהי"ה אימא עלאה,
ואשתארו ה' ה', ואתמר עלייהו ותלכנה
שתייהן, הקא חאב הכל, אדם חב ב"ו מן
יהו"ה ואסתלק י"ו ואתעביד ו' י', אמר רבי
אלעזר והא י' ו', אינון, י' לעילא ו' לתתא,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי וַיִּסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי

מרדכי שרעבי זי"ע

אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

**נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש
בשעה אחת**

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה
זי"ע לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרו את גאולתנו בחסד וברחמים, וְהַבְּטַחְתָּ הַרְשִׁיבִי" (נשא קכד):
"דְּבַדָּא יַבְקִי מִן גְּלוּתָא וּבְרַחְמִי".

בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים "ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר",
ועוד

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם

לפרטים ולהצטרפות : 0507-858393 – פקס: 02-9951300